

god Tilstand, da at lade den istandsætte paa vedkommende Communes Beføstning, men at det ogsaa var en Pligt for Amdsraadet og Amtmanden at føre et stadigt Tilsyn med Biveienes Vedligeholdelse. Iøvrigt har man ikke just brugt Ordet „Vedligeholdelse“, men har udtrykt Reglen saaledes, at Tilsynet gaaer ud paa, at Biveiene maae holdes i en saadan Stand, som efter deres Betydning og de stedlige Forhold maa anses for passende. Udvalget har antaget, at det maatte ligge indenfor Amdsraadets Ressort at kunne bestemme i enkelte Tilfælde, at en Bivei skulde grundforbedres, naar det efter dens Betydning var nødvendigt. Den Regel, som Udvalget vil sætte ind i Nr. 31 til § 11, er iøvrigt fuldkomment stemmende med de hidtil gjældende Bestemmelser i Forordningen af 13de August 1841 § 17. — Forslaget under Nr. 32 til § 12 gaaer neppe heller ud paa at udtrykke Andet, end hvad der egentlig var Udkastets Mening, men som rigtignok ingenlunde var udtrykt correct og rigtigt i Lovudkastet. Saaledes nemlig som Lovudkastet er affattet til § 12, kan man ikke forstaae det anderledes, end at Politimestre fremdeles skulle staae i samme Stilling til Biveiene, som de hidtil have indtaget efter Forordningen af 13de August 1841. Det har jo hidtil været saaledes, at Bestyrelsen af Biveiene har været hos Politimesteren og Sogneforstanderskabet i Forening. Udvalget har imidlertid antaget, at denne Politimesterens Andeel i Bestyrelsen af Biveiene og Tilsyn med Biveienes Vedligeholdelse var Noget, som man helst maatte komme bort fra. Det har nemlig været saaledes og har ikke kunnet være anderledes, end at Politimesterens Virksomhed med Hensyn til Biveiene, paa saa Undtagelser nær, har været uden synkelig Betydning, idet det paa Grund af Politimesterens mangfoldige andre Forretninger ikke har været ham muligt at overkomme denne Green af hans Forretninger paa en saadan Maade, at det havde nogen Virkning, og selv om vi tænke os dette Forhold efter den nye Ordning, som vi maae komme til, nemlig Adskillelsen imellem Retspleien og Forvaltningen, saaledes at der bliver særskilte Politimesterembeder, vil det Samme blive Tilfældet, idet nemlig da Krebsene ville blive saa store, at det

vil være umuligt for Politimesteren, ved Siden af hans Hovedopgave, nemlig Sikkerheds- og Opdagelsespolitiet, at tage Deel i Bestyrelsen af og Tilsynet med Biveiene. Man har derfor anseet det for rigtigst at foreslaae, at Politimesterens Andeel i Bestyrelsen af og Tilsynet med Vedligeholdelsen af Biveiene fuldstændig bortfalder; men man har ogsaa fundet, at det var en Selvsølge, og udtrykt dette, at Politimesteren maatte fremdeles have Indseende med, at Biveiene ikke vare i en saadan Stand, at det var forbundet med Fare at befare dem. Det er naturligt, at dette ligesuldt ligger indenfor Politivæsenets Ressort, og det maa derfor fremdeles forblive en Green af dets Virksomhed, ligesom det egentlige Veipoliti, hvilket man naturligvis ogsaa har tænkt bibeholdt for Politimesteren.

Ændringsforslagene Nr. 33, 34 og 35 gaae ud paa noget nærmere at præcisere den Myndighed, Indenrigsministeren skal have med Hensyn til Veivæsenet. Det har ikke været Udvalgets Mening at ville røre ved Principet i § 14, men for det Første er denne Paragraph affattet paa en noget pleonastisk Maade, idet der først staaer, at „Indenrigsministeriet har den øverste Myndighed i alle Sager angaaende Biveienes Inddeling, deres Anlæg, Istandsættelse og Vedligeholdelse, ligesom overhovedet i Alt, hvad der angaaer Veivæsenet“; derefter siges: „Ministeriet kan forandre enhver af de underordnede Myndigheder tagen Beslutning angaaende Veivæsenet“, og dernæst siges der: „De af det trufne Bestemmelser ere alle communale Bestyrelser forpligtede til uvægerlig at efterkomme“. Det er ganske vist, at derved bliver Reglen udtrykt paa en tydelig Maade, men disse Tautologier maae dog anses for at være unødvendige. Man har derfor meent for det Første, at man uden Skade kunde ubelade de to sidste Punktkummer af Paragraphen, men dernæst har man ogsaa meent, at skjøndt man vilde bevare for Indenrigsministeren den øverste og afgjørende Indflydelse i Veisager, at den dog maatte have nogen Begrændsning og navnlig, at man maatte affatte Reglen saaledes, at den ubelukkede, hvad der vistnok heller ikke har været Meningen at indbefatte under Indenrigsministeriets Myndighed, at Inden-